

s seboj na izlete. Kadar se kam daleč odpravijo, ga peljejo nazaj h gospodarju, ki ga spet priklene. Tedaj mu je dolgčas, a ko se vrnejo, je veselje tem večje.

Neki dan je prišel gospodar sam že navsezgodaj ponj. V taboru je bilo tisto jutro nenavadno živahno. Gotovo se danes kam odpravljajo, si misli Muren. Nerad gre z gospodarjem, ki ga bo doma priklenil.

Ali kaj je to? Gospodar je pripeljal slamo, ki diši po taboru! In zatem deske, ki so tudi iz tabora...! Muren je vznemirjen in se ne dodakne jedi. Poslušaj in kadar ujame kak šum iz tabora, trga verigo. Zdaj razločno sliši, da gredo. Pokliče jih na ves glas ter prisluškuje. Samo Alenka je pritekla, ga na hitro pobožala, rekla, naj bo priden in spet zbežala

»Počakaj, jaz grem z vami,« vpije Muren.

Zaman, nikogar ne prikljče. Zdaj je vse tiho. Odšle so in počakati mora do jutri, da jih spet vidi...

Zjutraj ga dekla odpne. Muren zdirja na travnik pri vodi in ostrmi. Tabora ni nikjer več! Šotori so izginili, ognjišče je pokrito z rušo, jame so zasute, mlaj izruvan... Zbegan jame vohati po tleh in pride po sledih na kolodvor, kjer ga zapode. Obrne se v gozd, kamor so morda šle po jagode ali suhljad. Gozd je prazen... Muren bega okrog in preišče vse kraje, kjer je kdaj z njimi bil. Zdaj pa zdaj se povrne na travnik, če niso morda medtem prišle. Vse iskanje je zaman, nikjer jih ni...!

Šele zvečer se je Muren vrnil domov, kjer so ga spet priklenili. Premišljeval je in noč je bila že, ko je doumel, da jih ne bo nikoli več. Skavtinje so izginile, kakor je nekaj kdo ve kam za zmerom izginil prijatelj Čuvaj... Muren je žalostno zajokal:

»Alenka, Jelka, Lilijana, zakaj me niste vzele s seboj...!

Slišite, meni je hudo, če se ljudje ne menijo z menoj, in zdaj bo kmalu jesen, ko me je samega tako strah...!

Alenka, Jelka, Lilijana, pridite pome, da me ne bo spet mrčes zajedal, in da ne bom tolikokrat lačen in žejen...!«

Vso noč je Muren tako klical in tožil, a nihče se ni zanj zmenil, nihče ni stopil k njemu z lepo besedo.

Ljudje so slišali in razumeli samo: »Hov-ov-ov-ov-vu-vu-uuuu...!«

Ivan Albreht

Sreča

Kaj mi poje ptičica,
skrita tam v grmičku?
Da najlepše je doma
v ljubljennem koticčku.

Kaj pod grmom pravi mi
rožica dehteča?
Da sta zdravje in mladost
prava božja sreča.